

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Jiráskem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **R. O.**
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, č. j. KUZL-35954/2018, sp. zn. KUSP-32043/2016/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Luhačovice rozhodnutím ze dne 29. 10. 2015, č. j. MULU 17728/2015, sp. zn. 12822/2014/262-Pe, uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla reg. zn. X.

v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 16. 7. 2014 totiž toto vozidlo stálo v době od 14:15 do 14:24 hodin v Luhačovicích na placeném parkovišti ulice Masarykova před hotelem Krystal bez placení parkovného, a řidič vozidla tak nesplnil svou povinnost řídit se při účasti na provozu na pozemních komunikacích dopravními značkami, konkrétně dopravní značkou č. IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem, která označuje placené parkoviště a řidič se musí řídit údaji na značce a parkovacím automatu. Tím došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný poté, co bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2018, č. j. 31 A 43/2016 – 38, k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 25. 5. 2018, č. j. KUZL-35954/2018, sp. zn. KUSP-32043/2016/DOP/Mu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil pouze tak, že snížil uloženou pokutu na částku 1 500 Kč. Ve zbývajících částech odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu. Namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť nedošlo k odložení věci přestupku řidiče vozidla. Žalobce dále nebyl v souladu s § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, vyrozuměn o odložení věci přestupku řidiče vozidla. Tato vada zkrátila žalobce na jeho právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím se zprostit odpovědnosti za správní delikt.
4. Výrok rozhodnutí podle žalobce v rozporu se zákonem neobsahuje formu zavinění. Podle žalobce bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 znakem správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu též zavinění; tento znak odstranil zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Tento zákon nabyl platnosti dne 28. 6. 2017 a účinnosti patnáctý den poté – k dřívější účinnosti od 1. 7. 2017 obsažené v tomto zákoně nelze přihlížet, neboť zde nebyl zákonodárcem tvrzen ani prokázán naléhavý obecný zájem. Žalobce současně tvrdí, že správní delikt nezavinil, neboť učinil vše proto, aby porušení zákona předešel.
5. Žalobce rovněž nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť v době rozhodování žalovaného již tento správní delikt neexistoval (byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla, jehož úprava je pro žalobce výhodnější). Žalovaný přitom neprovedl žádnou úvahu v tom směru, zda není nová právní úprava pro žalobce výhodnější, a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
6. Žalobce též namítl, že výrok rozhodnutí neobsahuje odkaz na ustanovení právního předpisu, podle nějž byla uložena pokuta; odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je zcela irrelevantní a § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona dle mínění žalobce neexistuje. Rozhodnutí je proto dle žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Správní orgán měl také zohlednit § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“), a rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Dle žalobce byly splněny důvody pro použití tohoto ustanovení, neboť nebyly zjištěny

přitežující okolnosti, sankce měla dle správního orgánu preventivní charakter a řízení bylo vedeno dva roky, žalovaný pak rozhodoval v květnu 2018. Absence úvahy správního orgánu o aplikaci § 44 ZOP činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ustanovení § 44 ZOP mělo být v souladu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uvedeno ve výroku rozhodnutí.

7. Podle názoru žalobce jednání, jímž byl uznán vinným, není protiprávní. Značka IP 13c je pouze informativní dopravní značka, která ukládá pouze povinnost řídit se údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (samotnou značku porušit nelze). Správní orgán však nevymezil, jaká povinnost měla vyplývat z dodatkové tabulky či parkovacího automatu. Z ničeho dále nevyplývá, že dne 16. 7. 2014 v době od 14:15 do 14:24 platila v daném místě povinnost platit parkovné.
8. Výrok rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelný též proto, že neobsahuje odkaz na ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku řidiče; k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015 – 29. Rozhodnutí je nezákonné též proto, že správní orgány neprokázaly, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, což je jeden ze znaků přestupku.
9. Závěrem žalobce a jeho zástupce nesouhlasili se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
10. Žalobce ze všech těchto důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obstrukční jednání žalobce, resp. jeho zmocněnce, který byl ve správním řízení pasivní a celý katalog námitek předkládá až v žalobě. Odložení věci ve spisu založeno je a zákonnost zahájení řízení o správním deliktu konstatoval v této věci i Krajský soud v Brně. Žalobce není osobou dotčenou jednáním řidiče, a proto mu usnesení o odložení věci nebylo doručováno. Ve výroku rozhodnutí je protiprávní jednání řidiče přesně popsáno včetně odkazu na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Zavinění řidiče se u přestupku provozovatele vozidla nezkoumá, stejně jako zavinění provozovatele, neboť jde o objektivní odpovědnost. Dopravní značka IP 13c v daném místě neobsahovala dodatkovou tabulku, která by povinnost zaplatit parkování omezovala na vyjmenované dny či hodiny. Žalovaný postupoval v souladu s § 112 odst. 4 ZOP podle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu; skutková podstata tohoto deliktu přitom s účinností ZOP nezanikla, pouze došlo k terminologické změně. Nedošlo rovněž ke změně druhu a výměry sankce, a proto nebylo třeba postupovat podle nového právní úpravy ani ohledně sankce. Žalovaný neshledal důvody pro mimořádné snížení sankce ve smyslu § 44 ZOP, a proto ani nebylo jeho povinností se touto otázkou v rozhodnutí zabývat. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu platilo, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že v dané věci nebyla splněna alternativní podmínka pod písm. a). Jak vyplývá ze správního spisu, věc přestupku, kterého se měl dopustit žalobcem sdělený M. Z., byla odložena dne 2. 10. 2014 (viz záznam č. 1. 8. spisu). Správní orgán sice postupoval podle nesprávného procesního ustanovení [neboť věc odložil dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích], avšak toto pochybení bylo po zásahu žalovaného napraveno záznamem o odložení věci ze dne 26. 6. 2015 (č. 1. 30 správního spisu) podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť správní orgán prvního stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak byla splněna, přičemž ke stejnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 31 A 43/2016 – 38, a proto není dán ani prostor pro jiné posouzení této otázky. Námitka žalobce je nedůvodná.
14. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění od 1. 10. 2016 (tj. poslední znění před zrušením zákona o přestupcích dne 1. 7. 2017), které se užije v nynější věci, se o odložení věci vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady. Z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk 368/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 7. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného ZOP: správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. O této osobě hovoří ZOP na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče), viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019 – 36. Žalobce tudíž nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci, neboť ho nebylo možno považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Žalobce nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z těchto důvodů by žalobce ani nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. K porušení § 66 odst. 4 a k žalobcem namítané vadě řízení tedy nedošlo.
15. Pokud jde o otázku zavinění, pak správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu byl dle právní úpravy účinné v době jeho spáchání postaven na objektivní odpovědnosti s přípustnými liberačními důvody. K naplnění skutkové podstaty proto nebylo vyžadováno zavinění delikventa (k tomu srov. již rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Rekodifikace správního trestání provedená ZOP s účinností od 1. 7. 2017 pak jako obecné pravidlo zavedla u fyzické osoby odpovědnost za zavinění. Související změnový zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti též 1. 7. 2017, však do § 125f zákona o silničním provozu vložil nový odst. 3, podle něž se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění. K argumentaci žalobce týkající se dne nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. postačí odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70), podle níž zákonodárce z důvodu jednoty právního řádu, sjednocení data účinnosti předpisů, jež spolu úzce souvisí a ukončení procesu, který měl za cíl zjednodušit orientaci v přestupkových zákonech, zvolil cestu zkrácení legisvakancí lhůty zákona č. 183/2017 Sb., jak mu umožňuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, přičemž naléhavý obecný zájem na zkrácení této lhůty podrobně popsal v důvodové zprávě. Tento postup je zcela legitimní a zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení, tj. od 1. 7. 2017. Z uvedeného plyne, že jak v době spáchání správního deliktu, tak i poté byl správní delikt (posléze přestupek) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu postaven na objektivní odpovědnosti, u níž se zavinění pachatele nevyžaduje. Správní orgány tak nebyly povinny uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění. Související argumentace žalobce, že správní delikt (přestupek) nezavinil, pak na jeho odpovědnost nemá žádný vliv.

16. Další námitky žalobce se vztahují k otázce použití pozdější právní úpravy, která by – dle mínění žalobce – měla být pro něj příznivější. Soud připomíná, že povinnost aplikovat pozdější právní úpravu, je-li to pro pachatele příznivější, vyplývá jak z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tak i z § 112 ZOP. Podle nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (publ. pod č. 54/2020 Sb.), a ze dne 16. 6. 2020 nález pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20 (publ. pod č. 325/2020 Sb.), se přitom tento princip uplatní v případě zániku trestnosti v důsledku prekluze, pokud by k ní došlo podle pozdější právní úpravy. Současně však platí, že zásada použití pozdější příznivější právní úpravy neznamena, že správní orgán, či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49).
17. Názor žalobce, že v době rozhodování žalovaného již správní delikt provozovatele vozidla neexistoval, neboť byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla, je mylný. Po nabytí účinnosti ZOP pojem přestupek zahrnuje předchozí rozdílné kategorie, tj. přestupky a rovněž většinu dřívějších tzv. jiných správních deliktů. V posuzované věci tak došlo k tomu, že jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 definovaný tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Od 1. 1. 2017 představuje jednání žalobce přestupek provozovatele vozidla, definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním

provozu tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Uvedený správní delikt je tak nadále považován za přestupek bez toho, že by chování provozovatele vozidla, kterého se dopustil žalobce, přestalo být sankciováno a považováno za protiprávní. Jednání žalobce bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017, tak i podle pozdějšího znění tohoto zákona.

18. Za změnu ve prospěch žalobce pak nelze považovat přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“, upravené v § 37 ZOP), ani podrobnější vymezení kritérií pro uložení pokuty vyplývající z § 38 až § 40 ZOP (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). Pokud jde o mimořádné snížení pokuty, soud v první řadě zdůrazňuje, že použití § 44 ve spojení s § 112 odst. 3 ZOP by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ alespoň potenciálně mohlo toto ustanovení dopadat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49). Žalobce až v žalobce tvrdí, že pokuta měla být snížena podle § 44 odst. 1 písm. a) ZOP, tedy že vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout. Naplnění zákonných podmínek pak shledává v tom, že nebyly zjištěny přitěžující okolnosti, sankce měla dle správního orgánu preventivní charakter a řízení bylo vedeno téměř dva roky. Soud k tomu poznamenává, že ze správních rozhodnutí nevyplývá, že by uložená pokuta měla mít výlučně preventivní charakter. Absenci přitěžujících okolností lze stěží považovat za mimořádnou okolnost a rovněž délka řízení nenabyla takových rozměrů, že by ji bylo nutno zohledňovat v rozhodnutí o sankci. Ani podle názoru soudu tedy aplikace § 44 ZOP v projednávané věci nepřipadala v úvahu a správní orgány nepochybily, pokud se touto otázkou blíže nezabývaly. Ostatně jedná se o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).
19. Soud se pro úplnost zabýval též tím, zda by pro žalobce nebyla nová úprava v ZOP výhodnější z hlediska prekluze (resp. zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby), jak plyne z výše uvedených nálezů Ústavního soudu. Podle § 30 písm. a) ZOP činí promlčecí doba 1 rok. Podle § 31 odst. 1 téhož zákona platí, že promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal. Podle § 32 odst. 2 ZOP se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. V projednávané věci byl přestupek řidiče spáchán dne 16. 7. 2014. Dne 6. 10. 2014 byl žalobci doručen příkaz správního orgánu prvního stupně, jímž bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a začala by tak běžet nová promlčecí doba v délce jednoho roku. Vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu, dne 24. 11. 2014 by došlo k opětovnému přerušování promlčecí doby. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno žalovaným, avšak dne 29. 10. 2015 vydal správní orgán nové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a došlo by tak potřetí k přerušování promlčecí doby a k začátku běhu

promlčecí doby nové, která by skončila dne 29. 10. 2016. Rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce nabylo právní moci dne 23. 3. 2016. Dne 25. 4. 2016 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu ke zdejšímu soudu, která byla vedena pod sp. zn. 31 A 43/2016. V tu dobu by zbývalo do uplynutí promlčecí doby 6 měsíců a 4 dny. Podáním správní žaloby došlo ke stavení promlčecí doby [§ 32 odst. 1 písm. c) ZOP] až do právní moci rozsudku zdejšího soudu dne 14. 3. 2018, kterým bylo původní rozhodnutí žalovaného o odvolání zrušeno. Jestliže pak nové rozhodnutí žalovaného o odvolání nabylo právní moci dne 25. 5. 2018, nedošlo by ani podle úpravy v ZOP k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby, neboť ta by uplynula až dne 17. 9. 2018. Pozdější právní úprava tedy není pro žalobce ani v tomto ohledu příznivější, a jeho námitky v tomto směru jsou proto nedůvodné.

20. Podle § 68 odst. 2 věta první správního řádu platí, že ve výroku správního rozhodnutí se mimo jiné uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu musí správní orgán rozhodující o správním deliktu ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS). V projednávané věci výroky rozhodnutí správních orgánů obsahují relevantní ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu definující protiprávní jednání provozovatele vozidla a dále vedle podrobného popisu skutku řidiče obsahuje též odkaz na § 4 písm. c) silničního zákona, které řidič svým jednáním porušil. Je pravdou, že ve výroku není uveden odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) definující přestupek řidiče, nicméně samotný popis skutku s odkazem na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu [a též ve spojení s výrokem o sankci, který odkazuje na § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona] je dle názoru soudu ve smyslu výše uvedené judikatury v tomto případě zcela dostačující pro závěr, jakou normu řidič porušil. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015 - 29, není přílehlavý, neboť v jím řešeném případě správní orgán vůbec neuvedl, v čem mělo spočívat protiprávní jednání řidiče, což v nyní projednávané věci definováno bylo. Rovněž argumentace žalobce týkající se rozhodnutí žalovaného je nedůvodná: odkaz na § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu je pro věc zcela přílehlavý, neboť tyto normy v době spáchání správního deliktu existovaly a definovaly zákonný rámec pro sankci za protiprávní jednání.
21. Značka IP 13c s názvem „Parkoviště s parkovacím automatem“ byla v době spáchání správního deliktu v souladu s § 12 odst. 1 písm. p) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, definována jako informativní značka provozní označující placené parkoviště; řidič se musel řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na

parkovacím automatu (hodinách); značka ukončovala platnost značek č. B 28 a č. B 29. Obdobná úprava je obsažena též v § 8 ve spojení s přílohou č. 5 nyní účinné vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Skutečnost, že se jedná o informativní značku, sama o sobě neznámá, že se jí řidič nemusí řídit. Tvrdí-li žalobce, že značka nebyla doplněna žádnou dodatkovou tabulkou, znamenalo by to pouze to, že její význam nebyl jakkoliv omezen (z pořízených fotografií založených ve správním spisu nicméně vyplývá, že značka byla doplněna dodatkovou tabulkou E4 značící délku úseku její platnosti, přičemž vozidlo žalobce stálo právě v tomto úseku). Ze značky pak vyplývá jednoznačná právní povinnost řidiče vozidla zaplatit parkovné, jejíž porušení bylo srozumitelně uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tj. řidič s tímto vozem stál na daném místě bez placení parkovného). Tvrdí-li žalobce, že z ničeho dále nevyplývá, že dne 16. 7. 2014 v době od 14:15 do 14:24 platila v daném místě povinnost platit parkovné, pak tato povinnost byla stanovena právě uvedenou značkou.

22. Žalobce konečně tvrdí, že správní orgány neprokázaly, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. K tomu soud uvádí, že pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto stačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35). V tomto ohledu bylo dokazování provedené správním orgánem prvního stupně zcela dostatečné; zabývat se zaviněním řidiče a jeho konkrétní formou (v situaci, kdy tento řidič ani není znám), je pro závěr o odpovědnosti žalobce za správní delikt nadbytečné.
23. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a k jejich návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci soud podotýká, že zjevně nejde o žalobní bod, a pokud by o něj šlo, pak nemá žádnou souvislost s napadeným rozhodnutím, a nemůže být proto důvodem pro jeho zrušení. Soud se proto touto částí žaloby blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. února 2021

Mgr. Jan Jirásek, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.